

**A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN**

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2007. évi szeptember hó 18. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

**Í T É L E T E T :**

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2007. évi június hó 21. napján kihirdetett **11.B.110/2007/33.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

a vádlott cselekményét életveszélyt okozó testi sértés bűntettének **minősíti.**

Egyebekben az első fokú ítéletet **helybenhagyja.**

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Kötelezi a vádlottat a fellebbezési eljárás során felmerült **7.200.- (hétezer-kettőszáz) forint** bünyügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

Megállapítja, hogy a vádlott lakhelyének helyes megnevezése: **Helység, utca, házszám.**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

**I N D O K O L Á S :**

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében, ezért 4 év börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte, a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2006. december 5. napjától 2007. június 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Elrendelte a Kalocsai Városi Bíróság 2006. szeptember 12. napján jogerős 3.B.96/2006/3. számú ítéletével kiszabott 4 hónap börtön végrehajtását, rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a felmerült bűnügyi költségről is.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és a védője jelentettek be fellebbezést enyhítés érdekében. A vádlott a fellebbezésének írásbeli indokolásában, míg a védő a fellebbezési nyilvános ülésen emellett a vádlott cselekményének eltérő minősítését - az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének megállapítását - is kérték.

A nyilvános ülésen eljáró ügyész - a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.261/2007. számú átiratával egyezően - az első fokú ítéletnek a minősítés tekintetében történő megváltoztatására, egyebekben pedig annak helybenhagyására tett indítványt.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az eltérő minősítést célzó fellebbezések alaposak.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése szerint felülbírálván az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt. A Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az első fokú ítélet tényállását azonban az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A vádlott lakóhelyének megnevezése pontosan: **Helység, utca, házszám.**

A sértettet 2006. december 5. napján 1 óra 40 perckor bocsátották el a **(helység megnevezése)** kórházból.

A nyomozati iratok 39. oldalán található orvosi irat alapján helyesbítette az ítélet tábla az első fokú ítélet tényállásában pontatlanul megjelölt időpontot.

A vádlott által okozott sérülés mélysége 3-5 mm, hossza 12-14 cm volt, a pajzsporc sérülése: felszínes bemetszés.

A nyomozati iratok 56/B. oldalán található kiegészítő szakorvos szakértői vélemény 1. és 2. pontja pontosan rögzítette a sértett elszenvedett sérüléseinek fizikális jegyeit, így ez alapján az ítélet tábla kiegészítette, illetőleg helyesbítette az első fokú ítélet tényállását.

**Bf.I.272/2007/8.**

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, így azt az ítélet tábla a fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel az ítéletkezésének alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, amit egyébként a fellebbezések nem is támadtak. Tévedett azonban akkor, amikor a vádlott cselekményét emberölés büntettének kísérleteként minősítette.

Egységes az ítélkezési gyakorlat abban, hogy az emberölés büntettének kísérlete esetén önkéntes eredményelhárításnak tekintendő, ha az elkövető közvetlenül a tényállásszerű ölési cselekmény megvalósítása után mindent megtesz a sértett életének a megmentése érdekében és ez eredményre vezet. Ilyenkor az elkövető szándéka megállapíthatóan megfordul - hiszen az már a sértett életének a megmentésére irányul - ezért, ha az életveszély ténylegesen bekövetkezett, csak a maradékcselekményért, az életveszélyt okozó testi sértés büntettéért tartozik felelősséggel. [BH 2007. 106, BH 2005. 271, BH 1999. 95, BH 1996. 236]

Az irányadó tényállás rögzíti, hogy a vádlottban az ölési szándék kialakult volt a cselekménye megkezdésekor. Erre az elsőfokú bíróság az elkövetés eszközeként használt kés méretéből, a támadott testtájékból, valamint a vádlott által a cselekmény megkezdésekor tett kijelentésből helyesen következtetett. Ebből következően megállapítható az is, hogy a vádlott cselekménye befejezett kísérlet volt, hiszen a sértett halála - mint eredmény - a tényállásszerű elkövetési magatartásától független okok miatt nem következett be. A megyei bíróság a jogi álláspontja kialakításakor azonban figyelmen kívül hagyta, hogy - általa is megállapítottan - a sértett halála részben azért nem következett be, mert a vádlott az eredményt önként elhárította.

Az elsőfokú bíróságnak tehát nem csak tényszerűen kellett volna vizsgálnia a vádlottnak az ölési cselekmény elkövetése után tanúsított magatartását és az annak a hatására bekövetkezett eseményeket, hanem azok jogi értékelését is meg kellett volna tennie. Rögzíthető, hogy a jogi indokolásában ezzel nem foglalkozott, míg a bizonyítékok értékelése során tévesen állapította meg, hogy önkéntes eredményelhárításról azért nem lehet beszélni, mert a súlyosabb sérülés bekövetkezésének az elmaradása részben a véletlenen múlt.

A Btk. 17. §-ának (3) bekezdése kimondja, hogy kísérlet miatt nem büntethető, aki az eredményt önként elhárította.

Mivel az irányadó tényállás szerint a vádlott az ölési cselekményét követően mindent megtett a sértett életének megmentéséért, ami eredményre vezetett, ezért magatartása önkéntes eredményelhárításnak tekintendő. Megállapítható ugyanis, hogy ha a mentőktől nem kért volna telefonon segítséget, illetve a sértett nyakára nem tett volna kötést, akkor a sértett életének a megmentésére nem kerülhetett volna sor. A

vádлотtnak az elkövetés után tanúsított magatartása tehát azt mutatja, hogy a szándéka irányt váltott, ugyanis ekkor már a sértett életben maradását kívánta.

Rögzíthető tehát, hogy téves az első fokú bíróságnak az okfejtésében az önkéntes eredményelhárítás megállapíthatóságának arra alapított kizárása, hogy a sértett életben maradása - megítélése szerint - részben a véletlenül múlt. Nem lehet értékelés nélkül hagyni ugyanis azt, hogy amikor a vádlott a sértett erősen vérző sérülését észlelte, akkor felismerte a cselekményének a lehetséges következményét - a sértett esetleges halálának a lehetőségét - és ennek hatására önként, saját elhatározásából kért segítséget. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a segélyhívása és a segítségnyújtása eredményes volt, hiszen a sértett életét elsősorban a telefonon adott életmentő utasítás végrehajtása, illetve a segélykérés alapján kiérkező gyors és szakszerű orvosi segítség mentette meg. A vádlott magatartása - ellentétben az első fokú bíróság által kifejtettekkel - tehát meghatározó és nélkülözhetetlen volt a sértett életben maradása tekintetében, mert az ölési cselekményével elindított okfolyamatot - amely egyébként szükségszerűen a sértett halálához vezetett volna - döntő mértékben az időközben megváltozott irányú cselekvősege és nem a véletlen szakította meg.

Ebből következően az önkéntes eredményelhárítás miatt a vádlott az emberölés büntettének a kísérletéért nem büntethető.

A Btk. 17. §-ának (4) bekezdése szerint, ha a Btk. 17.§ (3) bekezdés esetén a kísérlet már önmagában is megvalósít más bűncselekményt, az elkövető e bűncselekmény miatt büntetendő. E jogszabályhely szerint tehát az önkéntes eredményelhárítás esetén az elkövető büntetőjogi felelősségét kizárólag a maradékcselekményért lehet megállapítani.

Mivel a jelen ügyben a sértett a vádlott magatartása miatt életveszéllyel járó testi sérülést szenvedett el, ezért a vádlott cselekménye 1 rb. a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés I. fordulója szerint minősülő és büntetendő életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősül.

A büntetés kiszabásakor figyelembe vett körülmények kiegészítésre illetve helyesbítésre szorulnak az alábbiak szerint.

### **Bf.I.272/2007/8.**

Mellőzi az enyhítő körülmények közül az ítéletábla azt, hogy a vádlott mindent megtett annak érdekében, hogy a sértett állapota ne súlyosbodjon, ugyanis ez a magatartása az eltérő minősítéssel került értékelésre. További súlyosító

körülményként értékeli viszont a testi épség elleni cselekmények elszaporodottságát, illetőleg a vádlott italozó életmódját.

A vádlott cselekményének megváltozott minősülése ellenére az ítélet tábla álláspontja szerint a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés - elsősorban a nagyobb számban lévő súlyosító körülményekre figyelemmel - nem tekinthető annyira súlyosnak, hogy annak lényeges enyhítésére sor kerülhetne. Ebből adódóan a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetések enyhítését célzó fellebbezéseknek nem adott helyt.

A vádlott cselekményének megváltozott minősítésére figyelemmel azonban az első fokú ítélet jogi indokolásából az ítélet tábla mellőzi a Btk. 87. § (2) bekezdés b) pontjára történő hivatkozást, hiszen ennek alkalmazására a megváltozott büntetési tételkeret alsó határa miatt már nem került sor.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetése óta a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 99. § (1), (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte.

A fellebbezési eljárás során a kirendelt védő díjával összesen 7.200.- forint bűnügyi költség merült fel, melynek a megfizetésére az ítélet tábla a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Észlelte az ítélet tábla, hogy az első fokú ítélet rendelkező részében a vádlott lakhelye pontatlanul szerepel, ezért az iratok egybehangzó adatai alapján azt helyesbítette.

Szeged, 2007. évi szeptember hó 18. napján

Dr. Hegedűs István  
a tanács elnöke

Dr. Harangozó Attila  
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria  
a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.I.272/2007/8. számú ítélete és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 11.B.110/2007/33. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része 2007. évi szeptember hó 18. napján jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2007. évi szeptember hó 18. napján

Dr. Hegedűs István  
a tanács elnöke